

РЕШЕНИЕ

№ 1967

гр. София, 27.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 27.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **6894** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс във връзка с чл.53 ал.1 от Закона за държавните помощи и чл.26 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците/ЗМДВИП/.

Образувано е по жалба на Ф. Т. Г., седалище и адрес на управление: 40476, Умленщрасе 15,Д., Германия, представлявано от директора М. В., чрез адв. П., съдебен адрес: [населено място], [улица] срещу Заповед № Т-РД-27-1176/30.06.2022г. на Министъра на туризма с която на дружеството е отказано предоставяне на държавна помощ по проектно приложение с рег. № BG-176789478-2021-08-0136.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на административния акт, осн. по чл. 146, т. 2-5 от АПК. По същество твърденията са, че оспорващото дружество отговаря на условията за предоставяне на държавна помощ.

В с.з. съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. П., която поддържа жалбата на заявените основания и моли оспорения акт да бъде отменен, а преписката върната за ново разглеждане. Претендира разноски по делото за които представя списък.

Ответникът – Министъра на туризма за съдебно заседание редовно призован, не се явява и не се представлява.

Административен съд – София град, след като обсъди доводите на страните и прецени

по реда на чл. 168, ал. 1 АПК събраните и приети по делото писмени доказателства и законосъобразността на оспорвания административен акт като цяло, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима за разглеждане. Насочена срещу годин за оспорване административен акт, подадена от лице, имащо правен интерес от оспорването му, в срока на оспорване на административните актове, за което са представени доказателства.

Относно компетентността на Административния съд да разглежда акт на Министъра на туризма, е налице съдебна практика по сходни оспорвания, а именно Опр. № 2138 от 17.02.2021 г. на ВАС по адм. д. № 1210/2021 г., VI о., докладчик съдията Н. Г., поради което и с оглед правилата за местна подсъдност, АССГ е компетентен да разгледа жалбата.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Производството пред административния орган е започнало във връзка с подадено от жалбоподателя проектно предложение с рег. ВГ-176789478-2021-08-0136 за получаване на държавна субсидия по реда на чл. 26 от ЗМДВИП, по схема ВГ-176789478-2021-08, ФАЗА III – държавна помощ за туроператори, които използват въздушни превозвачи с валиден оперативен лиценз за изпълнение на чартърни полети до Република България с цел туризъм за периода от 01.06.2021г. – 14.05.2022г.

За да постанови процесната Заповед, с която се отказва предоставяне на държавна помощ, Министъра на туризма е приел, че представените от кандидата документи не са в съответствие с утвърдените със Заповед № Т-РД-04-02/29.03.2022г. на Министъра на туризма – Насоки за кандидатстване за прилагане на схема за държавна помощ, фаза III “Държавна помощ за туроператори, които използват въздушни превозвачи с валиден оперативен лиценз за изпълнение на чартърни полети до Република България с цел туризъм”/Насоките/.

И по-конкретно: при извършена проверка на документите, не може да се установи автора и титуляра на електронното изявление при подписване на документа /Приложение 1 към Насоките/, обстоятелство, което води до обективна невъзможност да се установи представителната власт на упълномощеното лице и оттам активната легитимация на заявителя. На следващо място, административният орган е посочил, че същите изводи са валидни и по отношение на декларацията по образец, съгласно Приложение № 2, която не е подписана с валиден КЕП.

С настоящата жалба, дружеството претендира незаконосъобразност на оспорвания акт, поради липса на мотиви – основание по чл. 59 ал.1 вр. чл.146 ал.1 т.2 от АПК, тъй като при издаване на акта липсва посочване на относима правна норма, даваща право на отказ за отпускане на държавната субсидия. На второ място, жалбоподателя твърди, че е изпълнил всички изисквания за редовност на представената документация за кандидатстване, като първоначално подаденото проектно предложение, в частност - Приложения № 1 и № 2 са подписани с КЕП от адв. П., като пълномощник на Ф. Т. Г., а впоследствие и след уведомление за необходимо представяне на допълнителни документи - отново са представени посочените две приложения, този път с електронен подпис на г-н М. В., единствен директор и представляващ дружеството, във връзка с което, счита установените и възприети от органа факти са неверни, което е опорочило и правните му изводи.

Като взе предвид заявените от жалбоподателя оплаквания и извърши проверка на оспорения административен акт, на всички основания за законосъобразност, съдът

достигна до следните изводи:

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган - министърът на туризма . При предоставянето на конкретната държавна помощ под формата на преки безвъзмездни средства на крайните ползватели, министърът на туризма има качеството на администратор на държавна помощ по смисъла Закона за държавните помощи, съгласно която "администратор на помощ" е всяко лице, което планира, разработва, управлява, уведомява и докладва предоставянето на държавна помощ и минимална помощ. В тази връзка и с оглед обстоятелството, че Министерство на туризма, съобразно нормата на чл. 25, ал. 1 от Закона за администрацията се ръководи от министъра на туризма, именно последният е компетентен да проведе процедура по предоставяне на процесната държавна помощ, респ. да издаде обжалваната заповед. Актът е издаден при спазване на съществените изисквания за форма съгласно чл. 59, ал. 2 АПК, доколкото приложимият специален закон – ЗМДВИП не съдържа специални изисквания към формата и съдържанието на акта. Същият е издаден в писмена форма, но независимо от това не отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, тъй като съдържа единствено краен извод за отказ за предоставянето на държавна помощ по схемата "Държавна субсидия за туроператори, които използват въздушни превозвачи с валиден оперативен лиценз за изпълнение на чартърни полети до република България с цел туризъм съгласно чл. 26 от Закон за мерките и действията по време на извънредното положение, без да е ясно въз основа на какви фактически и правни основания е постановен той.

Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, съществена част от формата, в която следва да бъде издаден един административен акт, е излагане на фактически и правни основания. Следователно, това са два отделни реквизита, които имат самостоятелно значение и за които заявителя следва да бъде уведомен. Оспореното писмо не съдържа в пълнота фактически основания, а в също само са цитирани приложимите правни норми. Не са посочени конкретни факти, които да обуславят приложимостта им. В този смисъл основателен е довода на жалбоподателя, че ответника е постановил оспорения акт в противоречие с чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, което е основание по чл. 146, т. 2 от АПК за неговата отмяна. Съдебната практика е категорична, че посочването на фактическите и правни основания за издаването на акт от страна на органа са предпоставка, обуславяща възможността за упражняване на контрол върху същия, а и за възможността за организиране на адекватна защита спрямо него. По принцип няма пречка мотивите към акта да бъдат изложени и отделно от самия акт, в друг документ по преписката. Този документ обаче, следва да е приобщен към акта, като бъде упоменат в него, каквото препращане в случая липсва. Съдът не може да допълва липсващите мотиви на органа, нито в съдебната фаза да изяснява факти, които не са намерили отражение в оспорения акт. Нещо повече, жалбоподателя е поставен в недопустима ситуация да "гадае" основанието за властническото волеизявление на органа и не е в състояние да организира адекватно защитата си. В този смисъл съдът не може да осъществи и контролните си функции спрямо акта, както и да анализира аргументите на жалбоподателя за незаконосъобразност на същия.

Това има за последица постановен в съществено нарушение на закона административен акт. Изискването за обосноваване на административния акт е една от гаранциите за законосъобразност на същия, които законът е установил за защитата на правата на гражданите-страни в административното производство. Значението на

изискването за мотиви според АПК е такова, че тяхното неизлагане към административния акт съставлява съществено нарушение на закона и основание за отмяна на акта. Липсата на мотиви е тежък порок, който във всички случаи е самостоятелно основание за отмяна на издадения административен акт /Тълкувателно решение № 4/22.04.2004 г. на ВАС по адм. д. № 4/2002 г. /.

С оглед така очертанятия предмет на спора, твърденията на страните и наличните по делото доказателства настоящият състав приема:

По силата на чл.26 ал.1 от ЗМДВИП - две години след отмяната на извънредното положение Министерството на туризма предоставя на туроператори, които използват въздушни превозвачи с валиден оперативен лиценз за изпълнение на чартърни полети до Република България с цел туризъм, държавна субсидия в размер на 35 евро за всяка седалка от максималния пътнически капацитет на самолета за всеки полет. Субсидията се отпуска за всяка седалка, заета от лице, ползващо туристическа услуга в Република България, само за полети с капацитет от не по-малко от 100 места.

Текста на ал.3 на посочената норма предвижда, че редът за предоставяне на субсидията се определя с акт на министъра на туризма.

В съответствие с чл.26 ал.3 от ЗМДВИП министъра на туризма със своя Заповед № Т-РД-04-02/29.03.2022г. е утвърдил Насоки за кандидатстване за прилагане на схема за държавна помощ, фаза III“Държавна помощ за туроператори, които използват въздушни превозвачи с валиден оперативен лиценз за изпълнение на чартърни полети до Република България с цел туризъм“.

Съгласно раздел X от Насоките, „Ред за предоставяне на помощта“, в текстова част отделена с обозначение „ВАЖНО“ е посочено, че: „заявлението се подава електронно чрез С., като се подписва с валиден КЕП към датата на кандидатстване от лице с право да представлява кандидата или упълномощено от него лице.... При упълномощаване за подаване, следва да се прикачи в С. изрично пълномощно – попълнено по образец/Приложение 1/, подписано с КЕП от официалния представител на кандидата, в зависимост от начина на представяване – заедно и/или поотделно... В случай на подаване на заявлението от пълномощник, КЕП-ът, с който се подписва същото следва да бъде с титуляр и автор упълномощеното физическо лице....“

В процесният казус безспорно е установено, че заявлението за кандидатстване на дружеството (лист 43 и сл. от делото) е подадено от адв. П., подписано е с неин КЕП, като към заявлението е подадено и пълномощно-Приложение № 1, по силата на което представляващият дружеството М. В. упълномощава Д. П. да го представлява в производството. Същото пълномощно е подписано ръкописно, с положен до подписа печат на дружеството. В този смисъл безспорно същото не отговаря на посочените условия, съгласно утвърдените Насоки.

Така, с писмо рег. № в С. ВГ-176789478-2021-08-M001 от 13.06.2022г., от кандидата е изискано да представи нови документи и информация, като са посочени установените обстоятелства и са дадени указания за отстраняване на констатираните нередовности (непълноти и несъответствия), вкл. да представи Пълномощно, съгласно приложения образец и Декларация № 2, тъй като тези два документа се подписват само и единствено от законния представляващ дружеството- кандидат и по същество са електронни документи по смисъла на чл.3, т.35 от Регламент (ЕС) № 910/2104 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяната на Директива 1999/93/ЕО (ОВ, L257/73 от 28 август

2014г.

С изпратен отговор от адв. П. (лист 69 и сл. от делото), редом с другите документи е представено отново пълномощно – Приложение № 1, което е подписано собственооръчно от упълномощителя (лист 82), както и декларация – Приложение № 2 подписана собственооръчно от представителя на дружеството(лист 83 и сл.).

Следователно, правилно и законосъобразно административният орган е приел, че представеното от адв. П. пълномощно не е в съответствие с изискванията, обективирани в Насоките. Всъщност посоченият извод се потвърждава и от заключението на вещото лице по допуснатата съдебна компютърно-техническа експертиза, приета в с.з. на 27.02.2023г., и неоспорена от страните, която съдът кредитира изцяло. В заключението на СТЕ, вещото лице Г. Р. потвърждава, че електронните документи, предоставени от дружеството – жалбоподател безспорно представляват електронни документи по смисъла на ЗЕДЕП, но в заключението липсват данни дали в електронното подписване съдържа данни за упълномощителя М. В..

В настоящият казус е налице установена форма за удостоверяване на представителна власт. Именно нейното нарушаване представлява основание за постановяване на процесният отказ. Процедури като процесната са строго формални и с цел бързина и оперативност, администриращият процедурата орган може да въвежда формални изисквания и същите да бъдат законово обосновани. Тези изисквания не целят да установят сами по себе си въпроса за наличие на представителна власт, а регламентират начина на проверка дали такава власт е налице.

Всъщност въпроса налице ли е била валидно учредена представителна власт е неотносим и към предмета на настоящето дело. Ноторно е, че дори действия без представителна власт не са изцяло, а относително недействителни, като относителността е поставена в зависимост от потвърждаването и приемането им от представлявания.

За администриращият процедурата, орган, е от водещо значение да може да установи бързо и оперативно наличието на представителна власт, за да приеме, разгледа, оцени предложенията и приключи процедурата. Същата е целева и времево ограничена. Т.е. по дефиниция подчинена на изискването за срочност. Посоченият извод следва ясно от текста на чл.26 ЗМДВИП регламентиращ предоставянето на помощта – две години след отмяната на извънредното положение. В съответствие с принципа на добра администрация и в съответствие с правилата, утвърдени с Насоките, оценителната комисия е дала ясни указания на дружеството какво пълномощно следва да бъде представено, което указание участника не е изпълнил. В този смисъл възраженията му за незаконосъобразност на оспорваният акт са неправилни.

Успоредно с това и доколкото процесната жалба съдържа твърдение за немотивираност, поради липса на посочено в оспорваната Заповед правно основание, то следва да се има предвид, че същата съдържа изрично позоваване както на нормите на чл.26 от ЗМДВИП и чл. 11, чл.12, чл.16 и чл.17 от Закона за държавните помощи – като разпоредби регламентиращи компетентността на органа, така и позоваване на самите Насоки, раздел X, като основание за постановяване на процесният отказ. Посочени са и фактически основание относими към цитираната нормативна база.

С оглед нормата на чл.26 ал.3 ЗМДВИП, Насоките представляват приложим в производството акт, поради което позоваването на същите може да послужи като правно основание на съдържащият се в оспорваната Заповед, отказ. Успоредно с това

и при анализ на съдържанието на самите Насоки, в приложимата към спора част, съдът не установява противоречието им с императивни законови разпоредби, можещи да доведат до незаконосъобразност на мотивираният с тях, оспорен отказ.

На следващо място и относно второто, изведено от административният орган, основание за постановяване на процесният отказ, а именно – наличие на подадена Декларация – Приложение № 2, непопълнена в съответствие с изискванията на Насоките, съдът съобрази:

Относно изискването за попълване на Декларация – приложение 2, Насоките не съдържат условие аналогично с предходното, така, че органа да се позове на валидност на изложените съображения по Приложение № 1 към документите подадени с Приложение № 2 от Насоките, както е и сторено. Видно от раздел X от Насоките, „Ред за предоставяне на помощта“, „Кандидатите следва да представят следните документи“, т.“2“, е посочено изискването на администратора на помощта кандидатите да представят: „Декларация по образец за изпълнени условия по временната рамка за мерки за държавна помощ в подкрепа на икономиката в условията на сегашния епидемичен взрив от COVID-19-Приложение № 2.“

В приложеният към преписката образец на Декларация-Приложение № 2, на последната страница, се съдържа поле означено /подпис/. Посоченото обстоятелство, само по себе си предполага ръкописно полагане на подпис. Насоките не съдържат никъде изискване декларацията да бъде подписана с ел. подпис. Насоките не съдържат и изискване всеки отделен документ да бъде подписан самостоятелно с електронен подпис. Декларацията на дружеството е подписана ръкописно от представляващият – М. В. и е подадена от адв. П. с нейният ел. подпис. Независимо от това, върху подадената от участника Декларация - Приложение № 2 се установява положен ел.подпис на адв. П.. В този смисъл не са налице никакви основания позволяващи да се приеме, че така подписаната и подадена декларация е в отклонение от условията и реда за кандидатстване. Ето защо посоченото основание за отказ съдът счита за незаконосъобразно, макар и без решаващо значение за изхода от спора.

С оглед цялостният предмет на съдебна проверка по чл.168 ал.1 АПК, съдът дължи да отбележи още, че:

По силата на чл.9 ал.1 от Закона за държавните помощи, администратор на помощ е лице, което предоставя или управлява, включително разработва държавна помощ или минимална помощ, освен когато в закон е предвидено друго. От своя страна нормата на чл. 11 от Закона за държавните помощи, предвижда, че държавна помощ или минимална помощ се предоставя с акт за предоставяне, в който се определя администратор на помощта и лице по чл. 9, ал. 5, когато е налице възлагане. Конкретният акт с който се определя администратор па помощта са посочените Насоки /арг. чл.26 ал.3 от ЗМДВИП/. Съгласно Раздел II от насоките за администратор на помощта е министъра на туризма. Възлагане не е налице. В този смисъл следва да

се приеме, че Заповедта е издадена от компетентен орган.

На следващо място, същата е постановена в съответствие с изискванията за форма и съдържание, като при постановяването и не са допуснати нарушения на административно-производствените правила.

При този изход от спора, основателна се явява претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. С оглед факта на осъществяване на процесуално представителство единствено под формата на депозиран от ответника писмен отговор на жалбата, съдът счита за справедливо да определи дължимото възнаграждение в минимален нормативен размер, а именно – 100/сто/лева, съобразно текста на чл.24 от Наредба за заплащането на правната помощ.

С оглед гореизложеното и на основание чл.64 от Закона за държавните помощи вр. чл.172 ал.2 предл. пето от АПК, Административен съд София-град, 7-ми състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ф. Т. Г., седалище и адрес на управление: 40476, Умленщрасе 15, Д., Германия срещу Заповед № Т-РД-27-1176/30.06.2022г. на Министъра на туризма.

ОСЪЖДА Ф. Т. Г., дружествен номер HRB 78889, седалище и адрес на управление: 40476, Умленщрасе 15, Д., Германия да заплати на Министерство на туризма на Република България сумата от 100 /сто/ лева съдебно-деловодни разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на оспорване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от деня на съобщението, че решението е изготвено.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Съдия: